

mere skulde ordnes, skal jeg ikke her udtale mig om; derom kan forhandles i Udvalget.

Der er en enkelt Ting, jeg ikke rigtig forstaar, og som jeg derfor gerne inden Udvalgsbehandlingen vilde spørge den højtærede Minister om. §§ 63—65 omhandler de særlige Syn. § 63 angaar særligt Syn over visse fortrinlig vigtige Kirkebygninger, og § 64 vedrører de særlige Syn, der afholdes over almindelige Kirker, hvis man mener, at de forefaldende Arbejder er af en saadan Beskaffenhed, at et særligt Syn paakræves. I begge Tilfælde forlanges det imidlertid, at det ordinære Syn skal være til Stede. I § 63 staar der, at det ikke skal have Stemme, og man maa vel ogsaa gaa ud fra, at det heller ikke skal have Stemme i de særlige Sagkundskabsspørgsmaal, som omhandles i § 64. Men saa staar der i § 65, andet og tredje Stykke, at det ordinære Syns Medlemmer, naar de er med ved særlige Syn over arkitektonisk vigtige Kirker, skal have den almindelige Betaling, 2 Kr. 50 Ø. om Dagen foruden Rejsegodtgørelse, men hvis de er med ved Synene efter § 64, skal de have Dagpenge som det særlige Syns Medlemmer, altsaa 10 Kr. om Dagen. Jeg forstaar ikke, hvorfor der her er gjort en Forskel. At Betalingen for ordinære Synsforretninger er sat til 2 Kr. 50 Ø. for hver Kirke, beror jo paa, at Synet formentlig — saadan gaar det nu, og saadan vil det ogsaa gaa i Fremtiden — vil være i Stand til at tage flere Kirker paa en Dag og altsaa med denne Takst vil kunne faa en nogenlunde ordentlig Dagløn; og naar Betalingen for de særlige Syn sættes til 10 Kr. om Dagen, er det, for at Synsmændene dog kan faa en nogenlunde ordentlig Dagløn, skønt der kun er Tale om een Kirke. Men de ordinære Syn kan ved de i § 63 omhandlede Forretninger kun komme til Stede ved een Kirke paa een Dag. Jeg forstaar derfor ikke, hvorfor man har gjort den nævnte Forskel, saa Betalingen i det ene Tilfælde bliver 2 Kr. 50 Ø., i det andet 10 Kr.

I § 65, sidste Stykke, staar der „Udgifterne ved særlige Syn efter § 63 udredes af de Kirker, over hvilke det er blevet afholdt, i Forhold til deres Indtægter i det forud for Synet gaaende Aar“. Jeg fatter ikke Meningen. Jeg troede, at hver Kirke udredede Udgifterne til Synet, og jeg forstaar ikke dette: „i Forhold til deres Indtægter“. Det ser ud, som om Udgifterne skulde kunne blive forskellige. Det kan de jo ikke efter Lovgivningen. Senere hedder det: „Udgiften ved særlige Syn

efter § 64 paahviler vedkommende Kirke, hvis dennes Bestyrelse har foranlediget det særlige Syns Nedsættelse, og Ministeriet ikke, fordi det finder, at der har været gyldig Grund til et særligt Syns Afholdelse, bestemmer, at Udgifterne skulde afholdes af Statskassen“. Meningen maa vel være, at hvis Ministeriet finder, at der har været gyldig Grund til det særlige Syns Afholdelse, skal Udgifterne afholdes af Statskassen. Paa den Maade vil man maaske tidt kunne lade Statskassen slippe for at betale. Det forekommer mig imidlertid, som sagt, at Affattelsen ikke er ganske klar, og at der trænges til en nærmere Forklaring.

Der er en hel Del mindre væsentlige Punkter, hvor jeg, som jeg sagde før, ligesom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, mener, at man maaske har været lidt for rigoristisk, og hvor man burde lempe lidt paa de stærke Krav for ikke at gøre Lovene for dyre. Men jeg skal slutte med at sige, at jeg i al Almindelighed finder, at disse to Lovforslag absolut bør gennemføres. Med Hensyn til Kirkers Bestyrelse har vi jo hidtil levet paa Anordninger og Cirkulærer, og Loven bliver jo væsentlig en Kodifikation af de hidtil gældende administrative Bestemmelser. En Lov om Kirkesyn paakræves absolut, da de danske Kirker efterhaanden gaar over i Menighedernes Eje, og der derfor stilles andre Krav til dem, end da de var i Enkeltmands Eje. Jeg anbefaler begge Lovforslagene til hurtigt Fremme.

H. L. Møller: Man skal være meget godt inde i de Ting, som disse to Lovforslag handler om, for at kunne have en begrundet Mening om alle Enkeltheder i dem. For den, der ikke kan have en saadan begrundet Mening om alle Enkeltheder, er det en Betryggelse at vide, at begge Lovforslag er udarbejdede af det kirkelige Udvalg og der vedtagne enstemmigt begge to. Man kan vel gaa ud fra, at der i det kirkelige Udvalg har været saa stor Sagkundskab og saa stor Kærlighed til disse Ting, at Behandlingen neppe kunde være i bedre Hænder, end den der har været, og deraf, at begge Forslag er blevet vedtaget enstemmigt, kan man maaske ogsaa drage den Slutning, at der ikke findes Kirkepolitik i noget af dem. Thi det kirkelige Udvalg var jo meget flinkt til at dele sig i Retninger, hver Gang der var et kirkepolitisk Moment i det, det behandlede; naar dette ikke er sket overfor disse Lovforslag, kan man vel nok slutte, at de er kemisk rene i saa Henseende. Det viser sig da ogsaa i Dag, at man maa tage Stand-